

Karel Pokorný: Globální Češi nejen v Německu

Vážené dámy, vážení pánové, kdybychom se teď nacházeli v zemi o které bych tady chtěl mluvit což je Spolková republika Německo tak bych Vás musel oslovit vážené dámy vážení pánové, vážení i ti kteří se necítíte ani jako dáma ani jako pán nebo kteří se považujete za obojí v jedné osobě, to abyste viděli jaké starosti provázejí Spolkovou republiku Německo na její cestě od právního státu k banánové republice charakterizovanou neschopnou státní správou a hroučící se infrastrukturou. Připomínám, že se jedná o třetí nejsilnější ekonomiku v tom dnešním globálním světě.

Globalizace, globální svět, globální společnost, globální ekonomika jsou pojmy, které u mě sice vyvolávají lehké mrazení v zádech, ale není mi to nic platné, jsou jednou tady a musíme s nimi žít. Kde se vlastně to, co se za těmito pojmy skrývá vlastně na tomto světě vzalo ? To čemu já říkám plíživá globalizace se objevilo již před mnoha lety a začalo to pomalu nahrazovat tehdy především v západní Evropě praktikované sociální tržní hospodářství, což byla sice pěkná věc, ale časem se to nějak nedalo zaplatit. Tedy zaplatit by se to dalo, ale znamenalo by to pro kapitál, který vládne světu určité omezení zisku a to směrem dolů a to je - jak už nám popsal Kája Marx - absolutně nepřijatelné neboť to odporuje zákonům trhu.

Takže se posléze prosadily - okřídleny příchodem internetu - pojmy jako liberalizace trhů nebo deregulace bank atd. Výsledkem bylo, že tyto zliberalizované síly začaly řídit jak černá ruka a jednotlivé státy nad nimi ztratily poslední zbytek kontroly a představitelé těch států začali předstírat, že je to dobře, za což byly oněmi uvolněnými trhy patřičně odměněni. Lehce ovladatelná masa těch nešťastníků, kteří musí žít z toho co si vydělají práci jim uvěřila a rámci celosvětové soutěže začala radostně pracovat čím dál tím víc za čím dál tím méně peněz, aby posléze zjistila, že je jí to houby platné, protože se na světě vždycky najde někdo kdo pracuje ještě víc za ještě méně peněz. Jedno z předních míst v tomto vývoji zaujímá Česká republika,

kde velká část obyvatelstva pracuje ve dne v noci a kdo v neděli nejde do práce má pocit že se provinil proti zákonům liberálního trhu.

Vzepřít se proti tomu nemůže prakticky nikdo a to ani kdyby měl právo na své straně – zde připomínám, že většina států ve kterých se globálně operuje si říká státy právní – protože v globálním světě je i v těchto právních státech vymahatelnost práva ať již pracovního nebo obchodního, ale často i trestního nepatrná, tzv. globální hráči jsou prakticky nepostižitelní, a soudy v té které zemi jsou vlastně k smíchu, protože jejich eventuelní rozhodnutí v neprospěch globalisty odmítne státní moc uskutečnit jako naposledy v zemi zvané Irská republika.

Nad tím vším vládne moloch zvaný finanční průmysl, což je seskupení zločinců, které spekuluje s finančními produkty – říkají jim různě, například deriváty - které jsou dnes již převážně fiktivní nebo bezcenné a slouží k pohádkovému obohacení finančníka a k ožebračení zbytku světa. Na první pohled je to jedno protože se jedná o finance fiktivní, až na takovou maličkost, že ten zbytek světa už brzy nebude mít na chleba a že bych nechtěl být u toho až se provalí, že ti finančníci jsou na tom vlastně stejně, protože jak je známo peníze se nedají jíst a ty fiktivní už vůbec ne. V této souvislosti stojí za zmínku tzv. ratingové agentury, to je něco jako bývali za komunistů domovní důvěrníci, to znamená, že nemají o ničem ani páru, ale jedno jejich slovo znamená ztrátu důvěry a bez slepé víry a důvěry se můžeš jít ve světě imaginárních hodnot klouzat.

Za to že to všechno zatím ještě nějak běží vděčíme naší bezmezná hlouposti a navíc stejně nikdo neví jak z toho ven a tak se tváříme, že se nic neděje, pokoušíme se i nadále něco produkovat a konzumovat, často pak vytváříme produkty a hodnoty, které nikdo nepotřebuje a naopak hnání reklamou konzumujeme i nepotřebné, co navíc často přivážíme z opačné části zeměkoule a konzumujeme i to na co někdy ani nemáme, protože i neexistující finanční prostředky se musí točit a vytvářet

zisk – dnes už ani nevíme pro koho – každopádně my smíme pak převzít globální dluhy, které těmito aktivitami vznikly, tyto dluhy již samozřejmě fiktivní nejsou.

Pod pojmem my myslím i nás Čechy žijící mimo republiku, kteří to všechno zažíváme stejně, ale máme i možnost pozorovat vedlejší projevy toho spektaklu. V rámci celé té globalizace přibýlo lidí, kteří se ve snaze uniknout jejím důsledkům vydali na takový velký vandr a než zjistí, že je to dnes všude globálně stejné uplyne někdy i řádka let, které stráví mimo republiku. Tito lidé si svůj pobyt vybírají z hledisek ekonomických, země jejich momentálního pobytu je nezajímá, někdy ani nevědí jak se jmenuje.

Vzhledem k tomu, že nevědí jak dlouho se v zemi zdrží – často to závisí i na globálním zaměstnavateli, který je do země poslal – tak se neučí ani její jazyk a nepokouší se v ní asimilovat, takže jsou v případě potřeby - to znamená třeba když potřebují doktora nebo spravit auto – odkázáni na pomoc krajanů v zemi žijících a tak dochází ke kontaktům, které nakonec přece jen pozitivně ovlivňují krajskou komunitu minimálně co se množství týká. Tyto společensko-ekonomické vztahy většinou nebývají pro tu kterou krajskou obec příliš perspektivní, protože podléhají silně fluktuaci, což ale možná platí jen pro země jako Německo kde vzhledem k zeměpisné blízkosti bývají vztahy s ČR málokdy zcela přerušeny, na ostrovech Fidži to bude asi jiné.

To co jsem do teďka povídal se ale vlastně týká minulosti a pořádně zajímavá začne být ta story až v budoucnosti, protože jak se dnes ukazuje nebude možná celá ta globalizace na věčné časy a díky všelijakým Trumpům a Brexitům se můžeme rychle dostat do doby post-globalizační, která bude opět charakterizována populistickým protekciozismem jehož důsledkem bude pak válka i když minimálně z počátku, jenom válka obchodní. Mimochodem u příležitosti vzpomínaného Brexitu se nedá přehlédnout, že počínaje rokem 1938 se Británie,

pokud se má rozhodnout mezi několika variantami, rozhodne vždy neomylně pro tu nejhorší.

To všechno samozřejmě chaos ve světě vládoucí ještě umocní, protože dnes nikdo neví co se třeba kde, jak a proč vyrábí, kdo komu co platí nebo platit má, jediné s čím si můžeme být jisti že platit nebude chtít nikdo a platby požadovat budou všichni. Ten chaos samozřejmě přinese úpadek ekonomiky všude se projeví již dnes nepřetržitě sílící nacionalistické tendence a po čase možná zjistíme, že demokracie byla v dějinách lidstva jen krátkou epizodou, protože jakápak demokracie nebo třeba evropská vzájemnost když jde o národní zájmy.

Nacionalistické tendence bývají charakterizovány odmítáním cizinců, což se může projevit i ve ztížené pozici Čechů žijících v zahraničí a hlavně ti neetablovaní by pak asi hledali řešení v návratu do republiky, což by ale asi bylo problematické, protože země téměř nedisponující vlastní národní ekonomikou by asi v opět separatistickém světě asi příliš nevzkvétala a návrat statisíců by ji asi nepotěšil. Ostatní, kteří vlastní občanství toho kterého státu by pak mohli zjistit, že již nejsou třeba občany Velké Británie, ale Skotského království atp. Chybí mi proto pochopení pro to, že stále více krajanů dává v té které zemi ve volbách svůj hlas extremistickým stranám a je v nich dokonce činná, v Německu je to třeba jistý pan Bystroň nebo tak nějak, který vedl v Mnichově do voleb populisticko-extremistickou stranu AfD, od které si mnozí slibují, že citují „vykope ty černý huby ze země“, což je sice svérázné, ale problému migrace to příliš nepomůže a bylo by v mnohých zemích řešitelné jenom občanskou válkou.

Navíc bych si nebyl úplně jistý zdali po hubách černých by nepřišly na řadu huby bílé. V této souvislosti bych chtěl připomenout, že v roce 1933 mnoho židů volilo NSDAP s tím, že pan Hitler „dá přes hubu komunistům,,“ což tento sice učinil, ale nějak si na to zvykl a jak to bylo dál víme všichni. Samozřejmě, že mezi krajaný v Německu je dost lidí s názory jinými, kteří si je ale často nechávají pro sebe a to není dobře,

právě němečtí občané s Migratons hintergrund, což je trochu legrační výraz, protože se dá přeložit jako migrační pozadí, tak právě tito občané by asi měli být v této době trochu hlasitější.

Je to ale asi jedno, mám totiž takový pocit, že tento světový problém asi vyřeší jediný současný politik, kterému to myslí, politik jménem Vladimír Vladimirovič, ale nevím jestli z toho mám mít radost.